

допомоги. На відміну від поточного законодавства, кодифікація впорядковує значну частину чинного законодавства.

Отже, мета будь-якої країни – це побудувати ефективну модель системи охорони здоров'я та досягти високого рівня здоров'я населення. Здоров'я це показник успішності та розвитку суспільства. Воно є невід'ємним правом людини, неодмінною складовою благополуччя, загальним благом. Саме якісна робота, аналіз законодавства про охорону здоров'я, з'ясування його позитивних і негативних аспектів, а також розроблення пропозиції щодо удосконалення чинної нормативної бази зможуть допомогти на шляху до повного реформування охорони здоров'я та забезпечити його повну реалізацію.

Список бібліографічних посилань

1. Натовська К. Б. Джерела правового регулювання відносин у сфері охорони здоров'я в Україні. *Законодавство України, науково-практичні коментарі*. 2003. № 2. С. 57.
2. В Україні 6 грудня розпочався Всеукраїнський тиждень права. *Новости медицины и фармации в Украине*. 2010. № 20 (346). С. 15.
3. Миськевич Т. Реформування системи охорони здоров'я в Україні // Центр досліджень соціальних комунікацій НБУВ : сайт. 2016. URL: http://nbuviap.gov.ua/index.php?option=com_content&view=article&id=752:reformuvannya-sistemi-okhoroni-zdorov-ya&catid=8&Itemid=3504 (дата звернення: 26.10.2018).
4. Марченко Т. В. Необхідність запровадження і перспективи розвитку обов'язкового медичного страхування в системі соціального забезпечення України. *Фінанси*. 2010. № 1 (18). С. 35.

Одержано 01.11.2018

УДК 340.115.5

Алла Олегівна НОВІКОВА,

викладач кафедри наглядно-профілактичної діяльності
Національного університету цивільного захисту України

ПРОБЛЕМА ЛІКВІДАЦІЇ ПРАВОВОЇ БЕЗГРАМОТНОСТІ – ШЛЯХ ДО РОЗБУДОВИ ПРАВОВОЇ ДЕРЖАВИ

Україна намагається досягнути ідеалу правової держави, але існує низка об'єктивних та суб'єктивних причин, які перешкоджають цьому. Головною проблемою є відсутність правової та економічної свідомості населення, що спричиняє відчуження людини від держави, утворюється дистанція між громадянином і державою. В ідеалі, цю дистанцію повинні заповнити: реалізована демократія, можливість жити на гідному рівні, гарантія благополучного майбутнього та стабільна економіка.

Проблема розмноження псевдо правових законів, проблема деформації правдивої інформації породжують справжній фундамент нестабільності в утворенні сучасної правової держави, та як наслідок, утворення корупції, безробіття, міграції населення, шахрайства що призводить до впевнених кроків назад у розвитку держави

В епіцентрі розвитку держави повинні стояти людина, її інтереси та способи забезпечення цих інтересів. Усі права та свободи повинні дзеркально відображатися як на законодавчому пергаменті, так і в соціально-побутовому житті. По суті, сучасні реформи розбудовують мертві інститути правової держави, що не зумовлюють зміцнення політичного та економічного розвитку, а лише створюють тягар для суспільства.

Україна продовжує перебувати в стані політичної байдужості та соціально-патріотичної кризи. Вирішальним моментом для активного розвитку держави, є курс, не на модернізацію вже існуючих законів, а курс, на глобальне переосмислення співвідношення людини і держави. До людей не можливо одним днем донести інформацію про гарантію в стабільному розвитку нашого майбутнього, навіть підтверджуючи це незліченною кількістю нових нормативно-правових актів. Більшість населення все одно залишається перебувати в спогадах про тоталітарне минуле та отримане в спадок беззаконня.

Вся увага наших політиків зосереджена на економічній розбудові країни, але нажалі зовсім мало ресурсів виділяється для розбудови патріотичного духу населення держави.

Вирішальним моментом для активного розвитку держави є глобальне переосмислення співвідношення людини і держави. Проведення годин правового виховання, модернізація правових інститутів та руйнування зневіри громадян в дію законів, дасть можливість для розвитку не тільки держави як політико-територіальної організації влади, а й можливість всім поколінням бути соціально активними і розуміти наслідки створення нових реформ та законів, тим самим підвищиться показник якісного життя громадян.

Людина звикла знати, що у неї існують елементарні права. Право на життя, на здоров'я, на працю, але більшість ніколи не проявляло інтерес, що ж вміщає у собі це поняття і які додаткові блага криються за цими широкими поняттями, що закріплені в основному законі України. Проблема не в тому, що людина не знає цих прав і свобод, якими може користуватися, а проблема в тому, що будучи дітьми, школярами та студентами, ніхто не намагався пояснити, що існує вільний доступ до цієї інформації, та ряд безкоштовних ресурсів якими може скористатися кожен громадянин задля захисту чи роз'яснення своїх прав. Як наслідок, сучасна людина, маючи всі блага інноваційних технологій, не здатна самостійно стати на захист своїх прав ті інтересів.

Комплексний підхід до вирішення проблем і економічного, і правового, і соціального характеру дасть змогу посилити довіру і зв'язок громадянина і держави. Держава є суспільство. Суспільство є держава. І якою бачать нашу державу інші країни, такою і вона є всередині. Знання законів, повага до законів, а найважливіше це роз'яснення своїх прав та свобод це прямий шлях до розбудови правової держави, що повинен розпочинатися у всіх соціальних сферах.

Таким чином, правове виховання громадян, модернізація законів, сприятиме зміні ментальності всього народу, та відобразить позитивне відношення до існуючих законів, розуміння як користуватися законом і як наслідок прямий шлях до не теоретичної а практичної розбудови правової держави.

Одержано 30.10.2018

УДК 342.731

Тетяна Вікторівна ПАВРОЗ,

*здобувач кафедри конституційного права та прав людини
Національної академії внутрішніх справ*

ОБОВ'ЯЗКИ ЦЕРКВИ ЯК СКЛАДОВИЙ ЕЛЕМЕНТ ЇЇ КОНСТИТУЦІЙНО-ПРАВОВОГО СТАТУСУ В УКРАЇНІ

Важливим елементом взаємодії держави, права та церкви виступають обов'язки. В обов'язках виражаються як особисті, так і загальні інтереси. Взагалі обов'язки – це юридичне визнання необхідності певної поведінки, зумовлене потребами існування та розвитку держави та суспільства в цілому.

Надаючи церквам широке коло прав і свобод, держава в той же час покладає на них і обов'язки. Оскільки, тільки виконуючи свої обов'язки, церква набуває і свої права. Взагалі, права і обов'язки, можна сказати, нерозривно пов'язані між собою і є взаємодоповнюючими елементами конституційно-правового статусу церкви. Отже, в обмін на володіння та користування правами, а також державною гарантією їх реалізації, церква бере на себе певні зобов'язання (обов'язки) перед державою.

Дані обов'язки закріплюються в законодавстві. Зокрема, Закон України «Про свободу совісті та релігійні організації» від 23 квітня 1991 року містить загальні положення щодо обов'язків церкви, зокрема «додержувати вимог чинного законодавства і правопорядку» (частина 10 статті 5), а також, що церква як юридична особа «несе обов'язки відповідно до чинного законодавства і свого статуту (положення)» (частина 2 статті 13) [1]. Отже, немає статті, що прямо вказує на обов'язки церков, дає їх перелік. Однак вони впливають із самого тексту зазначеного закону та Конституції України. Зокрема, головним конституційним обов'язком церкви є дотримання свободи совісті і віросповідання, тобто церква зобов'язана не нав'язувати свій світогляд і віросповідання та не втручатися у